

Πρεβεζάνικα Χρονικά

Αρ. 25

ΠΡΕΒΕΖΑΝΙΚΑ ΧΡΟΝΙΑ, 25 (1991)

Ανεξερεύνητο δυστύχημα

Θωμάς Μανόπουλος

doi: [10.12681/prch.36914](https://doi.org/10.12681/prch.36914)

Copyright © 2024, Θωμάς Μανόπουλος

Άδεια χρήσης [Creative Commons Αναφορά 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/).

Βιβλιογραφική αναφορά:

Μανόπουλος Θ. (2024). Ανεξερεύνητο δυστύχημα. *Πρεβεζάνικα Χρονικά*, (25), 165–169.
<https://doi.org/10.12681/prch.36914>

Ανεξερεύνητο δυστύχημα

του Θωμά Μανόπουλου

Μέσ' την πouxία τη σχεδόν νεκρική που επικρατούσε στο θάλαμο του επαρχιακού νοσοκομείου, ακούστηκε η φωνή του μπάτσου.

- Μου φαίνεται πως συνέρχεται.

Αυτό το είπε για τον εαυτό του και για να τ' ακούσει μια ξεπλυμένη νοσοκόμα που 'μοιαζε με ψείρα και που εκείνη τη στιγμή ρύθμιζε τον ορό που ήταν πάνω από το κρεβάτι ενός φευγάτου γέρου. Με αυστηρά επαγγελματικό τρόπο, αφού κούνησε ικανοποιημένη τις κεραίες κατευθύνθηκε προς την πόρτα. Ο μπάτσος που έμοιαζε με παχουλή ακρίδα, καφεπράσινη, χορτασμένη, νωχελική, ύπουλη και βλακώδη, πετάχτηκε και την έπιασε με βάνουσο τρόπο από το μπράτσο.

- Καλά, είσαι κουφή ή μας κάνεις την κουφή, αφού σου είπα ότι ο άνθρωπος συνέρχεται, της φώναξε αυστηρά.

- Είναι δικό του θέμα κύριε υπαστυνόμη, τονίζοντας με έμφαση το υπ, τράβηξε το χέρι της απ' το δικό του και με περιφρόνηση ελέφαντα η ξανθιά ψείρα απομακρύνθηκε.

- Παλιοπουτάνα, έχεις κάρη που είμαι σε υπηρεσία, είπε και πλησίασε τον τραυματισμένο. Τον κοίταξε απογοητευμένος και τα χέρια του δεν μπορούσε να τα βάλει σε τάξη. Ήθελε να καπνίσει, αλλά σκέφτηκε τη νοσοκόμα που μπορούσε να τον κάνει τσακωτό και δεν αποτόλμησε να κάνει την κίνηση που τόσο επιθυμούσε.

- Ρε Γερμανέ, ξημερώνει της Παναγίας και δε βλέπω να 'χεις σκοπό να μιλήσεις.

Στην τελευταία λέξη σαν από θαύμα η άσπρη μπάλλα που ήταν πάνω στο κρεβάτι, κινήθηκε, έτοιμη να κυλήσει στο διάδρομο, την εμπόδισε όμως το παραπέτο στην άκρη και σταμάτησε.

Το πρόσωπο του μπάτσου φωτίστηκε. Με ασυγκράτητη

καρά πήρε από το κομοδίνο ένα μάτσο καρπά κι άρχισε να φωνάζει στην άσπρη μπάλλα που στέκονταν σκαλωμένη στο παραπέτο του κρεβατιού.

- Είσαι ο Μήτσος Καραμήτσος του Βαγγέλη απ' το χωριόν Ανθούσα Πρεβέζης;

- Είσαι προσωρινός κάτοικος του ΖΑΜΠΡΙΚΕΝ, πόλεως της Δυτικής Γερμανίας;

Συνέχιζε ο Ανθυπασπιστής να επιβεβαιώνει τα στοιχεία της άσπρης μπάλλας κι ο Μήτσος που ήταν η άσπρη μπάλλα βυθίστηκε για μια φορά ακόμη στο βαθύ του πηγάδι.

Έβλεπε εκείνο το βρώμικο κακάσχημο παιδάκι με τα πεταμένα αυπά που τον κορόιδευαν κούνελο να τριγυρνά τις αγριακλαδιές, μπας και ρίξει κάνα γκόρτισσο στο στομάχι. Τον πατέρα του, το μάρμπα-Βαγγέλη που κάπνιζε την καλαμποκιά και του χάιδευε τ' αυπά.

- Θα γίνει μεγάλο άνθρωπο τούτο το παιδί. Πήγε να καμογελάσει, αλλά άκουσε τα ερωτικά τσιρικτιά της Άιρλιχ στο σαβανωμένο σπίτι με τα γεροντικά άσπρα μπράτσα, τα διακλαδωμένα με τις σπασμένες φλεβίτσες, το φθαρμένο δέρμα, τα μάπα τα κωμένα στην ηλιθιότητα και την αρπαγή. Τα έβλεπε όλα. Έβλεπε που κατέθετε τα πενήντα μάρκα, που ήταν η πληρωμή του από τη Γερμανίδα για λογαριασμό του γιού του του Λουκά, κι ύστερα να πίνει μύρα στο μαγαζί του Γούσια του Γιαννιώτη.

Ζεσταινόταν, καιγόταν το κορμί του ολόκληρο, ήθελε να βγάλει τη γραβάτα που τον έσφιγγε, να πετάξει τα παπούτσια και ξυπόλυτος να πάρει την ωτομπάνα να γυρίσει με τα πόδια στην Ανθούσα, να κοιτάξει απ' το ψήλωμα τη θάλασσα και ο θαλασσινός μαϊστρος να τον καθαρίσει απ' τη γλίτσα που του 'φαγε σα λέπρα το κορμί.

Στο σπίτι δεν ήθελε να πάει, γιατί ήξερε πως θα 'τανε και η Κατερίνα με τον ξάδελφό της, δεν του μιλάγανε και τα παιδιά του ούτε που γύριζαν να τον κοιτάξουν.

- Μια μύρα, γαμώτο, είπε και τράβαγε τη γραβάτα σα χαλινό, τον έπνιγε και το κορμί του τσουρουφλιζόταν. Ήθελε να βγάλει τα παπούτσια, αλλά το κορμί του ήταν άκαμπο, δεν μπορούσε να σκύψει να λύσει τα κορδόνια. Ήταν και τα τσιρικτιά της γέρικης καμήλας, της Άιρλιχ που εμπεκά τον πρόσταζαν να συνεχίσει το ερωτικό του φοροτόρισμα κι αυτός να μη μπορεί, να θέλει να κοιμηθεί και να ξαφνιάζεται, όπως μια κραυγή αναστατώνει τον ύπνο και τρομαγμένος προσπαθείς να καταλάβεις τι έγινε.

- Σε παρακαλώ, είπε στη Γερμανίδα, δεν μπορώ άλλο, ζαλίζομαι. Κι αυτή με το διπλοσάγωνο κρεμασμένο σάπιο μήλο τον απειλεί, ένας στρόβιλος από λάσπη, ένα τεράστιο

ζυμάρι έτοιμο να τον καταπιεί. Εβαλε το πρόσωπο στις κούφτες να κρυφτεί κι αυτά σαν τανάλιες τον έσφιγγαν. Οι ρόζοι έμπαιναν στο πρόσωπό του.

Δεν μπορούσε να πάρει ανάσα, αλλά δεν ήθελε να πάει ούτε στο σπίτι του, στο μπλόκ με τους Τούρκους και τους Γιουγκοσλάβους με τα μαγνητόφωνα και τις πλεοράσεις στη διαπασών, με τα σκυλιά να γαυγίζουν και τους Ιταλούς να φωνάζουν σα να τους μακαιρώνεις. Δεν ήταν το κέρι της μάνας του αυτό που τον τράβαγε προς την πόρτα. Ήταν η Άιρλιχ πάλι που του 'λεγε πως δεν είναι ξενοδοχείο το σπίτι της και του 'βαλε στην τσέπη του παντελονιού τριάντα μάρκα, είκοσι μάρκα λιγότερο, γιατί δεν την ικανοποίησε όσο έπρεπε κι αυτός κράτησε τα πέντε για τη μύρα και τα υπόλοιπα τα έβαλε στο ταμειυτήριο στ' όνομα του γιού του του Λουκά.

Πολλή ώρα κοίταζε τη λεκάνη και πηγαίνοντας πέρα δώθε περίμενε να κατουρήσει. Σφιγγότανε, χωρίς να βγάλει στάλα κάουρο. Χαλάρωσε και μέτρησε ως το πενήντα. Αμέσως μετά σφίχτηκε χωρίς να καταφέρει να κατουρήσει.

- Μήτσος, Μήτσος, ακούστηκε η φωνή του βοηθού του απ' το διάδρομο κι αυτός βογγώντας από ένα σφάκτι στα νεφρά του αποκρίθηκε:

- Άασε με, ρε Μάρκο, να κατουρήσω.

- Ο επιστάτης γκρινιάζει, Μήτσο. Λέει, δε βγάλαμε τα κομμάτια. Φωνάζουν κι απ' τ' άλλο τμήμα που δε στείλαμε τα κομμάτια, του είπε σχεδόν κλαψουριστά.

- Θα σκάσει η φούσκα μου, θα πάθω τέτοια πλάκα, σκέφτηκε και τράβηξε το φερμουάρ της φόρμας ως το λαιμό. Φόρεσαν τις μάσκες κι άρχισαν να οξυγονοκολλούν τα κομμάτια που έλεγε ο επιστάτης και που είχαν τόση ανάγκη στο άλλο τμήμα.

- Ρύθμισε λίγο τη φλόγα σου, ρε Μάρκο, θα βάλεις πάλι καμιά φωτιά.

- Εγώ το ρυθμίζω, μάστορα, κι αυτό απορυθμίζεται, μάστορα, δεν το βλέπεις;

- Πράγματι, είπε ο Μήτσος, σα ζωντανό μοιάζει.

Κοίταξε το ρολόι. Η ώρα δεν πέρναγε και ζεσταινόταν. Έφταιγε η οξυγονοκόλληση. Μπά, μονολόγησε κι έπιασε το κάτω μέρος της κοιλιάς του. Μπά, η φούσκα φταίει.

Έβγαλε τη μάσκα.

- Και σκύλος να 'μouνα θα μου φέρνονταν καλύτερα.

Με νοήματα ο Μάρκος του έλεγε πως δεν ακούει. Τον πλησίασε στ' αυτή του.

- Από τις πέντε που ξυπνάω, περπατάω στα νύχια μην ξυπνήσει η κοκαλιάρρα και ο ξάδερφός της και αρχίσουμε

τους καυγάδες. Δε θέλω να ξυπνήσω και τα παιδιά. Τα βρωμόπαιδα που δε μιλάνε ποτέ Ελληνικά και φωνάζουνε στα Γερμανικά πατέρα τον ξάδερφο της μάνας τους.

Ο Πορτογάλος βοηθός του έβγαλε τη μάσκα και τον άκουγε.

- Θα τη χώριζα την κοκαλιάρρα σκύλα, αλλά σκέφτομαι τα παιδιά, τα επιδόματα και πού να βρείς σπίτι μόνος σου. Έμεινα τέσσερα χρόνια στην τρύπα πίσω από το γκαράζ. Σταμάτησε να πάρει ανάσα και χτύπησε στην πλάτη το βοηθό του.

- Γκώ να κατοκυρήσω, η φούσκα μου έγινε τούμπανο, είπε.

- Μήν αργήσεις, του φώναξε ο βοηθός και του 'δειξε τα κομμάτια που ήθελε ο επιστάτης και που τους απειλούσε να τους κόψει το πρίμ.

- Κατουράει ρε, κοιτάξτε τον, κατουριέται ο ξεφτίλας, ξεφώνισε ο μπάτσος κοιτώντας την άσπρη μπάλλα που υγραινόταν. Πήγαινε προς την πόρτα και ξαναγύριζε στο κρεβάτι.

- Σε παρακαλώ, ρε Καραμήτσο, θέλω να κάνω Δεκαπενταύγουστο στο σπίτι μου. Είναι αμαρτία να τη βγάλω στο νοσοκομείο, του 'λεγε χαμπλόφωνα. Στ' αυτιά του Μήτσου όμως ήρθαν σαν τα ουρλιαχτιά του επιστάτη, όταν πήραν φωτιά τα καλώδια από απροσεξία του Μάρκου. Ύστερα πάλι οι ερωπικές κραυγές της Άιρλιχ που τον καλούσαν να της το κάνει και διέκρινε την απειλή της. Συνέχισε να σέρνεται πάνω της, γιατί το πρόσωπό της είχε σκοτεινιάσει. Άρχισε να φοβάται. Σίγουρα, αν δεν κατάφερνε να τελειώσει, η υστερική γριά θα του 'κανε ζημιά.

Απογοητευμένος ο μπάτσος πήρε στα χέρια του την έκθεση και διάβαζε αδιάφορα.

«Περί τας δύο ώρα Ελλάδος μετά τα μεσάνυκτα εις την περιοχήν Κακότοπος βορειοδυτικά του όρους Σουλίου, συνεκρούσθη αυτοκίνητον μάρκας Μερσεντές, που οδηγούσε ο Δημήτριος Καραμήτσος, με ογκώδες οικόσιτον εισαγωγικά αγελάδα».

- Τι μαλακίες γράφω, γαμώ τα γράμματα που 'μαθα. Τι οικόσιτο, αφού είναι ελευθέρας βοσκής, είπε και συνέχισε να διαβάζει.

«Λόγω της υπερβολικής ταχύτητος του αυτοκινήτου, της βραδύτητος του οικοσίου και της κακής καταστάσεως του οδοστρώματος, σε εισαγωγικά χωματόδρομος, το αυτοκίνητον κατεκρημνίσθη εις παρακείμενον κρημνόν.

Από την πώσιν εύρον ακαριαίον θάνατον, η σύζυγος και συνεπιβάτης του οδηγού Κατερίνα Καραμήτσου το γένος

Λέκκα. Θανάσιμα τραυματίσθηκαν ο Δημήτριος Καραμήτσος και τα δύο τέκνα του Λουκάς και Μαρίνα, πέντε και εφτά χρονών αντίστοιχα. Το οικόσιτον ευρέθη ημιθανές εις ...» Σταμάτησε έντρομος την ανάγνωση από το ρόγχο του Καραμήτσου και πλησίασε. Μέσ' από τους επιδέσμους τα μάτια του ήταν ανοικτά σα μωρού που ζητάει βοήθεια. Ξεροκατάπε και δειλά ακούμπησε το χέρι πάνω του.

Τον σκούντηξε απαλά.

- Καραμήτσο, είσαι εντάξει; Εντάξει φαίνεσαι, πατριωτάκι, πες τώρα στον ανθυπασπιστή σου να γράψει τι έγινε.

- Τα πόδια μου καίγονται, βγάλε τα παπούτσια είπε σβησμένα ο Μήτσος και ξανάκλεισε τα μάτια.

- Έλα, Καραμήτσο, κάνε μια προσπάθεια ακόμα.

Έσφιγγε τα δόντια, γιατί δεν ήθελε το μέλι με τα καρύδια που του 'δινε η Άιρλιχ. Είχαν μυρουδιά κλεισούρας, σαπισμένα δόντια, αποσυντεθειμένη σάρκα.

- Πρέπει να τα φας, επέμενε η Γερμανίδα κι απ' την ανοικτή πουκαμίσια της πρόβαλαν τα στήθεια της σα καλασμένα σύκα.

Στο ψωνιστήρι του Όππο πήγε πιστεύοντας πως θα βρεί κάπ της προκοπής. Ύστερα μέθυσε και δεν ξεχώριζε τίποτε. Την κοκαλιάρρα είχε μήνες να την αγγίξει και η Άιρλιχ που εκείνο το βράδυ το φαριστήθηκε του έδωσε πενήντα μάρκα.

- Πρέπει να τα φάς, του ούρλιαξε και του 'βαλε στο στόμα τη φριχτή μάζα. Το στομάχι του συσπάστηκε. Έκανε εμετό και μαζί με το κίτρινο υγρό πετάχτηκαν και μερικά κομμάτια αίμα σκοτωμένο. Ο μπάτσος, γεμάτος ακαθαρσίες, έτρεξε και κάλεσε τις νοσοκόμες. Ο Μήτσος ανάσαινε βαριά και το κίτρινο υγρό έτρεχε παχύρευστο από το στόμα του.

- Δεν πα να να πηδηχτεί και η έκθεση, μονολόγησε ο μπάτσος, εδώ ο άνθρωπος πεθαίνει.

- Είσαι πολύ βλάκας, του απάντησε η κοκαλιάρρα, όταν της ζήτησε να μοιράσουν τα μάρκα που είχανε στ' όνομά της και τα παιδιά γκρίνιαζαν στα Γερμανικά που δεν ψύχάζαν για να δούν τηλεόραση και ο μπάρμαν, ο Γούσιας ο Γιαννιώτης, του έλεγε συνέχεια:

- Να πας στο χωριό, ν' ανοίξεις καφενείο, να τα κονομάς.